

[Ragnhild Andersen.]

vort land. Rentemodtagernes organisationer skal have tak, fordi de på tusinder af ældre menneskers vegne har kæmpet en stadig kamp for, at aldersgrænserne ikke skulle blive forhøjet. De har kæmpet mod den uret, som folketinget er i begreb med at begå, og de har ikke gjort det for deres egen skyld, for de er jo rentemodtagere, men fordi de ved, at mange mennesker er slidt op, allerede før de er 65 og i hvert fald, når de er 65 — og den ved nu engang bedst, hvor skoen trykker, som har den på. Jeg kan ikke se andet, end at dette er begrundelsen for, at rentemodtagerne er blevet ved med at protestere imod en forhøjelse af aldersgrænserne.

Jeg vil også gentage, hvad jeg sagde ved anden behandling om denne sag: den uret, man begår imod de ældre i vort land, er ikke alene vendt imod dem. De ældre vil man nu i kraft af de nye lovbestemmelser tvinge til at blive på arbejdsmarkedet 2 år længere end hidtil; men en sådan bestemmelse er i vore dage i mindst lige så høj grad vendt mod de unges interesser, mod de unge årgange, der i disse år søger ud på arbejdspladserne, ud på arbejdsmarkedet, hvor de har de største vanskeligheder ved at finde plads, finde beskæftigelse.

Det har ikke været og det er ikke nødvendigt at forhøje aldersgrænserne, sådan som man påstår det. Når man gør det, er det for at spare penge; men det er en dårlig måde at spare penge på at lade de ældre mellem 65 og 67 år være med til at betale til en folkepension, der jo efter lovforslaget skal ydes ikke alene de dårligststillede, men også de bedrestillede, omend ikke af samme størrelse. Mit parti vil langt foretrække at spare penge andre steder. Som jeg også gjorde gældende ved anden behandling, ville vi foretrække at gå bort fra de store ventetillæg fremfor at forringe aldersgrænserne. Vi ville foretrække ikke at give velhaverne pension fremfor at forhøje aldersgrænserne.

Skulle det ikke lykkes os at få regeringen og folketinget til i dag at indse, at 65 og 60 års aldersgrænserne bør bevares, vil jeg her fra talerstolen sige: befolkningen og de ældre i vort land kan være forvisset om, at kommunisterne vil vende tilbage til dette spørgsmål. Det vil vi, fordi masser af ældre

arbejdere, mænd og kvinder, de, der slider hårdest, er slidt op, når de når denne alder.

Det gøres gældende, at dispensationsbestemmelsen stadig går ned til de 60 år. Det er rigtigt; men dispensationsbestemmelsen er ikke på nogen måde lempet i det lovforslag, der nu gennemføres, således som det faktisk blev forudsat af det socialdemokratiske parti; ja, det blev sagt af dets repræsentanter, da partiet selv stillede forslag om at forhøje aldersgrænserne, at forudsætningen måtte være en lempelse af dispensationsbestemmelsen. Noget sådant er ikke sket, og derfor må vi, så indtrængende vi kan, opfordre til at stemme for bevarelse af de nugældende aldersgrænser ved at stemme for vort ændringsforslag nr. 1.

Det andet ændringsforslag, vi stiller, går ud på, at zonegrænserne ophæves fuldtud, så at folkepensionen, når den gennemføres, bliver ens i hele landet for alle mindrebedidlede. Vi har kæmpet herfor i en lang række år og har, siden alle partier i 1953 ved valgene vendte sig imod zonegrænserne — og det gjorde alle partier ved valgene — stillet forslag i det høje ting om at få dem afskaffet. Visse indrømmelser er der givet — det skal ikke være usagt — men det er ikke tilstrækkeligt. Pensionen til ægtepar vil ifølge det forslag, som udvalget indstiller til vedtagelse, fra 1. oktober 1957 være 660 kr. mindre i landkommunerne, end den er i København, og det kan ikke være retfærdigt. Prisniveauet er ikke så forskelligt i land og by, at det kan berettigede, at rentemodtagerne i landkommunerne skal have 660 kr. mindre i pension. I dag oplever vi, at man indstiller til vedtagelse i det høje ting en folkepension til velhavere, men vel at mærke uden zonegrænser. Den sum på 1 020 kr., som udbetales til bedrebedidlede, vil være uforandret, uanset hvor i landet de bor; og uanset hvor stor indtægt og formue de har, udbetales denne sum fra det 67. år. Det vil føles af mange, ja, jeg tør sige af det store flertal i befolkningen, som en uret, at zonegrænserne fortsat bevares for de mindrebedidlede, medens de bedrebediledes folkepension skal være ens i hele landet. Jeg appellerer til tinget om at stemme for vort ændringsforslag nr. 2, der går ud på, at taksterne for folkepensionen i landkommunerne og købstæderne med det samme hæves op til samme niveau som i